

Egyszer fenn a csúcson

Minden meccsére elkísértem, nem egyszer én öntöttem belé a lelket, és most azzal vádoló, hogy nekem köszönheti balszerencséjét. Szívemre vettem, már hogyne vettem volna a szívemre, amikor nagyon rosszul esett. Még akkor is, ha részegen mondta, amit mondott.

Hogy Szabó Mara odahagyta őt egy csapattársáért, aki talán nem is tetszett neki jobban, mint ő, de felfutóban volt. Holott a felfutás neki járna, és részese is lenne, ha annak idején nem hallgat rám. És Marával sem lett volna gondja, ha annak idején nem akasztom a nyakába. De hiába vádaskodik, ma is az a véleményem, jó tanácsot adtam neki, nem az én hibám, hogy képtelen volt élni vele. Nem is teszek magamnak szemrehányást.

Ami meg Marát illeti, őt vegye elő, ha valami baja van.

Igaz ugyan, hogy én ismerkedtem meg vele, s ha netán rámenősebb vagyok, ma engem hagy faképnél, vagy már régesrég lerázott volna. Miért is ne? Velem nem büszkélkedhetett senki előtt sem. Mutakoznék én vele ma is szívesen, csak hogy hamar rájöttem, ő is feszíteni akar valaki mellett, és igazából szarik az olyan egyszerű alakokra, mint én vagyok. Ők jobban illettek egymáshoz, kénytelen voltam belátni.

De hogy rásóztam volna! Ez egyszerűen rágalom.

Tán egy fél éve sincs, hogy Mara megszólított a Tanács mozi előtt. A Ditrói Mór utcát kereste, valami rokona lakott ott. Ismerem a környéket, mint a

tenyeremet, s hiába bizonygatta, itt kell lennie valahol a Vígszínház közelében, ilyen nevű utcáról én még nem hallottam. Az alkalmat persze megragadtam, hiszen ritkán adódik, hogy egy olyan jó nő, mint Mara, megszólít egy férfit az utcán, s nem fordítva történik. Kezdtem volna ki én övele, felhúzza az orrát és szó nélkül tovább áll.

A szemem megakadt rajta, még mielőtt hozzám fordult. Nem volt igazán karcsú, a magassarkú cipő emelte meg egy kissé az alakját, fejformája is hosszúkás volt, amitől nyulánknak, magasnak tetszett, aki után füttyentve fordulnak meg a férfiak. Emlékszem feszes, világoskék blúzára, azonnal feltűnt, hogy nincs alatta melltartó. Kerekded, feszes mellei voltak, mellbimbója ingerkedően nyomta ki blúzáat. Vállig érő rozsdabarna hajából egy tincs folyton a szemébe lógott, hosszúkás ujjaival percenként tolta félre a rakoncátlan tincset, s közben olyan kétségbeesetten nézett rám, segítséget várva, hogy akkor sem hagyom magára, ha sietős dolgom akad éppen. Meg ha lett is volna, akkor is együtt keressük a Ditrói Mór utcát, aminek éppen a sarkán álltunk. A fene se tudta, hogy átkeresztelték. Én éveken keresztül csak Acél utcának ismertem. Mire közös erővel kisütöttük, hol leledzik a hiba, már összelegeledtünk annyira, hogy randevút kértem tőle.

Azt még felfogom, hogy eljött a randevúra, talán belőlem is kinézett valamit. Azt azonban máig sem értem igazán, mi készítette őt kijönni velem a Hungária körúti meccsre. A focihoz annyit értett, mint hegedűművész a lópatkoláshoz. Még ámítottam is magam, a kedvemért teszi. Az MTK-ról persze

hallhatott még akkor is, ha a futball nem érdekelte. Meg is kérdezte:

- MTK szurkoló vagy?

- A fészkes fenét vagyok én MTK drukker - feleltem neki. - A haverom játszik, s ha tehetem, minden meccsére elmegyek.

- A barátod az MTK-ban futballozik? - kíváncsiskodott. Keskeny szájával csücsörített, mintha csókot akarna cuppantani, s legártatlanabb mosolyával az arcán nekem szegezte újabb kérdését:

- Olyan jó focista a barátod?

- Már hogyan! - feleltem igaz meggyőződéssel, - a legnagyobb tehetség Albert Flórián óta. Nem adok egy évet, és róla fognak írni az újságok, ismerni fogja az egész ország.

- Igazán? - csodálkozott. Szemeiből előcsillant az érdeklődés. Nem kellett ösztökélnem, jött velem a meccsre.

Bánfi Pali igazolta állításomat. Hogy Mara ebből mennyit fogott fel, mennyit értékelt, nem tudom, de kétségtelenül el volt ragadtatva. Pali nagyot játszott, amihez nyilván hozzájárult, hogy éppen Gabányi volt az őrzője.

Három évvel korábban még mind a hárman a Sziget utcai általános iskolába jártunk, és Gabányi meg Bánfi Pali együtt játszottak az iskola válogatottjában. Utoljára 1960-ban a Margit-szigeti Úttörő stadionban. Mind a ketten tehetségesek voltak, azon a Margit-szigeti meccsen ráadásul csúcsformában, így senkit sem lepett meg, hogy mindkettőjüket leigazolta egy-egy sportegyesület. Akkor még semmi jelentőséggel nem bírt, hogy Gabányi Zoli az MTK-hoz, Bánfi Pali a III. Kerületi TTVE-hez került. Csak az számított, hogy

mindkét egyesületnek NB I-es ifjúsági csapata van, a jövőt illetően tehát egyformák az esélyeik.

Azon a meccsen, amelyikre Marát elvittem magammal, Bánfi Pali káprázatosan játszott. Csak utólag gondoltam rá, hogy két dolog is ösztökélte. Bizonyítani a nőnek és felülmúlni egykori iskolatársát. Marát még a meccs előtt bemutatam neki, váltottak is egy-két szót egymással. Palin rögtön látszott, hogy tetszik neki a lány, s ösztönösen vagy tudatosan produkálni akart előtte. Sikerült is neki, annál is inkább, mert Gabányi feltűnően rossz napot fogott ki. Sehogy se jött ki neki a lépés. Közel sem volt olyan jó futballista, mint Bánfi Pali, de szívós volt és kitartó, talán ezért is lett belőle hátvéd, le nem lehetett vakarni az ellenfeléről. Tapadt rá, mint a pióca. Mindenáron felül akart kerekedni, mindenáron győztesen akart kikerülni az összecsapásból. Egy pillanatra sem adta fel. Ezúttal azonban alulmaradt. Bánfi Pali nemcsak szívvel-lélekkel játszott, hanem élvezettel is, mint aki kevésbé törődik az eredménnyel, szórakozni, szórakoztatni akar. Kiismerhetetlen cseleivel bohócot csinált szegény Gabányiból, aki legtöbbször csak szabálytalanul tudta elválasztani őt a labdától. Persze Pali is produkált néhány műesést, így akarván lejáratni ellenfelét a bíró szemében is. Az egyik szabadrúgásból lőtt is egy hatalmas gólt, amivel még az MTK drukkerék elismerését is kivívta magának.

Én a mérkőzést figyeltem, mégis feltűnt, hogy Mara szemmel kíséri Pali minden mozdulatát. A játékból nem sokat értett, gondolom, ő csak egy zömök, izomtól duzzadó, tetejébe még jóképű fiút látott, akit időnként ölelgetnek a társai. Fel sem fogta, hogy az a zömök fiú jól helyezkedik a pályán, esze

van a játékhoz, a társainál vagy az ellenfélnél egy szemvillanással hamarabb észlel minden adódó helyzetet; hogy úgy bánik a labdával, akár a bűvész: a lábamat figyeljék, ne a labdát; most látják, most eltűnt, elvarázsoltam, elrúgtam, ám ha hiszik, ha nem, én fogom utolérni, előbb, mint bárki más.

Az ünneplésből aztán - mert Bánfi Pali volt a mérkőzés hőse - alaposan kivette részét. Amikor a játékosok levonultak a pályáról, én akartam elsőként közöttük gratulálni Palinak, Mara azonban megelőzött. Furcsának is találtam, hogy nyakába borul olyasvalakinek, akit alig három órája ismer. De ott akart lenni a közelében, meg akart mártózni abban az örömfolyamban, ami Palit kísérte a szurkolók részéről.

Megsejtettem, úgy járok én is mint Gabányi: nehezen rúgok labdába. Bár akkor még eszemben sem volt lemondani Maráról, noha az égvilágon nem volt semmi közöttünk, hiszen alig ismertük egymást néhány napja. Ámde mégiscsak velem futott össze az utcán, s nyilván azért kértem tőle randevút másnapra, mert tetszett nekem.

Sejtésem alig egy héttel később beigazolódott. Mivel Bánfi Palival már évek óta sülve-főve együtt voltunk, így azon sem voltam fennakadva, hogy Marával megbeszéltem randevúimra is elkísér. Pali sorsdöntő meccsét közvetlenül megelőző szombat este beültünk Marával a Kéhli vendéglő kerthelységébe vacsorázni - aznap valahogy még pénzhez is jutottam -, és barátom is odajött edzését, vagy a mérkőzés taktikai megbeszélését követően. Vacsora után borozgattunk, s mindinkább Pali vitte a prímet. Persze - hiszen más témája sem volt - a másnapi meccsről beszélt, kezdve azzal, hogy a salakos pályán fognak

játszani.

- Ott mutassák meg az úrifiúk, mit tudnak! - mondta a bajnokságban toronymagasan vezető Fradi ificsapatára célozva. A Fradinak szinte minden egyes játékosa tagja volt az ifjúsági válogatott keretének is, a kerületiek részéről már az is jelentős fegyvertény, ha döntetlent érnek el. Erre van is esélyük a salakos pályán, magyarázta Pali, ők rendszeresen játszanak azon, a Fradi legénység viszont füves pályához van szokva. Más miatt is van esélyük, mondta még.

- Az egész csapatnak érdekében áll, hogy keményen hajtson. Mindenki ott lesz, aki csak számít valamit a labdarúgásban. Ilyen lehetőség nem adódik minden nap.

- Milyen lehetőség? - kérdezte Mara egyre nagyobb érdeklődéssel.

- Bekerülni az ifiválogatottba, meg átigazolni egy nagy csapathoz. Ha kijön a lépés...

- Híres leszel - élesztgette Mara a reményeket.

- Az is talán, és ha minden sikerül, hamarosan tízszer annyit fogok keresni, mint most, géplakatosként.

Ettől kezdve, mintha én már ott sem lettem volna. Bántotta a hiúságomat, hogyne bántotta volna, de én mindig azt hangoztattam: egy nő miatt nem mehet tönkre egyetlen barátság sem. Nyeltem hát, nehogy már én cáfoljam meg saját állításomat. Szerelmes éppenséggel amúgy sem voltam Marába. Csak tetszett és kívántam nagyon.

Aztán Pali egyszercsak izgatottan megbökött az asztal alatt.

- Van nálad elég pénz?

- Mire?

- Kifizetni a számlát.
- Van. Ma kivételesen van.
- Akkor rendezd el. A bejárat előtt várlak.

Ezzel felpattant az asztaltól, s mint a lopakodó tolvaj, kisurrant a kerthelységből. Marával nem tudtuk mire vélni a dolgot. Én csak vállat vontam, majd elmagyarázza hirtelen távozása okát, de Mara már szaladt is utána.

Ennyit a jó nőről, mondtam magamban.

Hát kérdem én, ki nevezné ezt átpasszolásnak? Na, de mindegy.

Kifizettem a cechet. Odakint aztán kiderült, a szertáros jött barátaival az étterembe, s cudar következménnyel jár, ha meglátja Palit. Későre volt már, tizenegy óra is elmúlt, Palinak ágyban lett volna a helye, mint az óvodás gyerekeknek. Ágyban hát, a meccs másnap reggel tíz órakor kezdődött, kipihent játékosokra volt szükség.

Mire kiértem az utcára, már egymásba voltak kapaszkodva.

- Későre jár - mondtam nekik, - haza kéne menni.

Reménykedtem, hogy Mara kibontakozik az ölelkezésből, s hozzám csatlakozva mondja: menjünk. Rám meredő tekintetükből azonnal megértettem, én vagyok a felesleges harmadik. Nem mondom, hogy repeső szívvel, de búcsút vettem tőlük.

Vasárnap reggel, ígéretemhez híven, a Margit hídnál vártam Palira, hogy együtt menjünk a Hévízi útra. Megviselten nézett ki, szemei karikásak voltak, amúgy frissen, tettekrelesen ragadta meg a karom.

- Gyerünk!

- Ha meglát így az edződ, be se tesz a csapatba,

azonnal hazaküld - mondtam, és tényleg őszintén aggódtam érte. Ha kimarad az év meccséről, cseszheti az álmait.

- Nem fog kihagyni - felelte magabiztosan. - És nem is fogja megbánni - tette még hozzá.

Bólintottam rá, tiszta szívből kívántam, legyen igaza. Mara felől nem faggattam, anélkül is elárulta, hogy hajnalig együtt voltak, még az is megtörtént közöttük, amire én pályáztam. Ott egye a fene.

A Hévízi úti pálya talán még soha nem látott akkora embersereget, mint azon a vasárnapon. Gyönyörű, napsütéses idő volt, mintha a kései tavasz erre a napra tartogatta volna minden szépségét. Az embereknek nemigen akadt más dolguk vasárnap délelőtt, egy jó meccsnél nem is találtak volna jobb szórakozást. A Fradinak még az ificsapata is vonzotta a szurkolókat, jöttek is vagy tízszer annyian, mint a kerületi csapat lelkes hívei. A Fradi számára ugyan semmi tétje nem volt a mérkőzésnek, a bajnokság első helyét így is, úgy is magukénak mondhatták már, játéukra mégis többszázan voltak kíváncsiak. Mintha legalábbis egy fontos kupadöntő nézői lehetnének. Ha nem Palival megyek, hanem később, csak a meccs kezdetére, mászhattam volna én is a pályát körbefogó fák valamelyikére, hogy lássak is valamit. Így azonban ott állhattam a pálya szélén.

Egy cseppet sem lepődtem meg, hogy Mara is időben odatalált, s mellém tolakodott a tömegben.

Izgultam Pali miatt, számomra valósnak tetszett, hogy edzője kihagyja a kezdő csapatból. Megkönnyebbültem, amikor megláttam a pályára kifutó csapat tagjai között.

Azt hittem fáradtan, enerváltan fog játszani, de

nem így történt. Már az első perctől kezdve észrevehetően lelke, motorja volt a TTVE csapatának. Gyakran láttam saját kapujuk előtt is a védőknek segíteni, s aztán fél percen belül már a támadást vezette a másik térfélen. Amikor egy villámgyors testcsellel becsapta a válogatott hátvédet, a kerületi szurkolók dőltek a nevetéstől, a Fradi tömeg csak sziszegett. A félidő közepe táján a bal szélre húzódva vett át egy középről ívelt labdát, kicselezett három védőt, már csak a középhátvéd állta útját, mindenki arra várt, passzolni fog a mellette felfutó és őrzés nélkül álló szélsőnek. Ehelyett - ma sem tudom, hogy csinálta - balra dőlve akart elhúzni a hátvéd mellett, majd egy hirtelen mozdulattal irányt váltott, a hátvéd két lába között gurította el a labdát, és jobbról kerülte meg ellenfelét. A labdát hamarabb érte el a kifutó kapusnál, akit már gyerekjáték volt becsapni, és utána már csak pöccinteni kellett egyet a bőrgolyón, hogy a hálóba guruljon. A Fradi drukkerok a fejüket fogták, de sokan még közülük is megtapsolták Pali látványos produkcióját.

- Őstehetség ez a gyerek! - kiáltott fel egy mögöttem álló férfi. - A Fradiban volna a helye.

- És hová tegyék? - kérdezte tőle a szomszédja. - Németh Miki vagy Juhász helyére, he?

- Jobb náluk, nekem elhiheti. Akármelyiknek a helyére berakhatják - felelte a mögöttem álló.

Mara izgatottan kérdezte:

- Paliról beszélnek?

- Róla - mondtam, és dagadtam én is a büszkeségtől.

Ilyet hallani Fradi drukker szájából! Az már valami!

A salakos pálya nem rontott a Fradi játékan, de alaposan meg kellett izzadniuk a döntetlenért is. Bár a nézők többsége szerint, ha a kerületieknek egy picivel több szerencsájuk van...

Pali két gólt rúgott, s lekörözve a Fradi ifiválogatott csatárait, tagadhatatlanul a mérkőzés legjobbjának bizonyult. Mara ujjongott a pálya szélén, mintha legalábbis a világbajnokságot nyertük volna meg. A meccs végén foggal-körömmel verekedte magát a pályáról levonuló játékosokhoz, és úgy ugrott Pali nyakába, azt hittem szerencsétlen menten összeroskad. Láttam rajta, alig vánszorog, teljesen kimerült.

Marával a földszinti öltöző előtt, egy padon ülve vártunk rá. Az a hülye liba egy órán keresztül áradozott Pali tehetségéről. Hirtelenjében nagyon nagy futballszakértő lett belőle.

- A válogatottban a helye, még a felnőttek között sincs nála jobb focista. Brazíliában már ünnepezt sztar lenne.

- Idővel még itt is lehet - jegyeztem meg.

- Hát lesz is, majd meglátod! - bizonygatta, mintha nekem kételyeim lennének Pali tudását illetően.

Rákövetkező héten edzője a nagycsapatba akarta beállítani, ebből azonban nem lett semmi; Palit valóban behívták az ifiválogatott keretébe. Egy mérkőzést - azt hiszem a csehek ellen - játszott is a válogatottban. Győztek, és Pali azon a meccsen is felhívta magára a figyelmet, noha közel sem volt olyan jó, mint a Hévízi úti salakpályán. Amikor ebbéli véleményemet elmondtam Marának, kis híján kikaparta a szemem. Erre csak azért nem kerített sort,

mert szerinte vak vagyok. Mármint a focihoz.

Palit akkoriban kezdték megkörményezni. Hívták a Vasasba, a Dózsához, a Honvédba. Ez utóbbira hajlott leginkább, talán így akarta volt megúszni a katonaságot, végül mégis az MTK mellett döntött. Gyanítom, hogy ebben Marának is szerepe volt, ha másért nem, mert a Hungária körúton találkozott vele legelőször. És talán Gabányi Zoli is tehet erről valamit, ha nem is közvetlenül, mert bár sohasem voltak barátok, mégiscsak egy iskolába jártak éveken keresztül. Gabányi is lejárt közénk a Szent István parkba focizni, jól ismerték egymást. Új csapatban, idegenek között lesz valaki, akire számíthatok, egy régi ismerős révén könnyebben befogadnak, gondolhatta Pali. Én mindenesetre így képzelem.

Azt beszéltek meg, hogy este a Művész étteremben találkozunk, a Vígszínház mögött; gyakorta jártunk oda, ott illett megünnepelnünk a nagy lépést, ahogy Mara nevezte Pali elhatározását. Pali dülva-fúlva érkezett meg, sportszatyrát bevágta a sarokba, nem is köszönt, rögtön bánatával kezdte:

- Nem akarnak elengedni! - tajtékzott.

Ingerülten, kapkodva beszélt háláról, húségről, odaadásról, mindenféle zagyvaságot összehordott, szavaiból csak nagysokára tudtam kiszűrni a lényegét: ha az MTK-ban akar játszani, ki kell várni egy évet. Edzésekre járhat, persze, de hivatalos mérkőzéseken nem léphet pályára, míg eltiltása le nem jár.

- De hát miért? - kérdeztem megbotránkozva.

Felháborodásában erre is zavaros választ adott, a valóságos indokot edzőjétől tudtam meg. Mert amit Palitól hallottam, annyira felháborított, hogy olyan

lépésre szántam el magam, amiről még ma sem tudom, miként ötlött az agyamba. Másnap ugyanis kimentem a Hévízi útra felelősségre vonni az edzőt.

Én, akinek ebbe semmi beleszólása nem lehetett!

Felkészültem rá, jól odamondogatok majd neki, akkor is, ha elküld a pokolba. Ehelyett leültetett és így szólt:

- Gyakran láttalak a pálya környékén. A barátja vagy, ugye?

- Évek óta - feleltem.

- Akkor, fiam, rád talán hallgat, beszéld le szándékáról.

- De hát miért? Hiszen...

Leintett. Azzal folytatta, hogy Pali alig múlt tizenhét éves, a TTVE-ben változatlanul NB I-es ificsapatban játszhat, az ifiválogatottság, mint ahogy be is bizonyosodott, nincs elzárva előle. És itt még igen gyakran a felnőtt csapatban is pályára léphet, amire az MTK-ban jóval kisebb az esélye. A tehetség mellé nem árt, ha tapasztalatot is szerez. Egy év múlva aztán mehet, ahova a kedve tartja. Hidd el fiam, bizonygatta az edző, javát akarom. Előtte áll az egész élet, nem szabad semmit elkapkodni.

Végighallgattam, és bár az elképzelt odamondogatásból semmi sem lett, mégsem értettem egyet vele. Akármit magyaráz, önző gazember, Palit akarja megtartani, nélküle cseszheti a csapatát, gondoltam. Ennél fogva azt sem érti meg, hogy minden lehetőséget akkor kell megragadni, amikor kínálkozik, márpedig ez óriási lehetőségnek ígérkezett.

- Szerinted mit kéne tennem? - kérdezte Pali,

mielőtt kimondta volna a végső szót.

- Az edzőnek abban igaza van - feleltem, - hogy időd még mindenre van bőven, előtted a jövő. Így aztán kivárni is van időd. Igazolj az MTK-ba. Egy évig csak edzéseken rúgsz labdába, na bumm! Hanem egy év után!

Hát így történt.

Az edzésekről kezdett elmaradozni, majd ha tétmeccseken is játszhatok, mondogatta, akkor megint ráhajtok.

Végül az MTK-t is otthagya, amikor kiderült, hogy Mara éppen Gabányira vetette ki hálóját. Őbenne több fantáziát látott.

És most én vagyok az oka mindennek.